

[Lone Møller]

gen måde ønsker at fratage organisationerne deres ret til selv at klare deres arbejdsmarkedsforhold. Vi har understreget stærkt, også i fremsættelsestalen, at det er en minimumsrammelov, som arbejdsmarkedets parter selv kan fylde ud.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med nogle kommentarer til, hvad fru Lone Møller sagde.

Det bliver sagt fra Socialdemokratiets side, at det bare er et minimumskrav, man stiller her. Ja, det er et meget smukt minimumskrav, vi diskuterer her. Men det er altså en tredobling af minimumskravet i dag. Det er jo tre måneder, arbejdsgiveren skal være, om jeg så må sige, gidsel for lønmodtagerne. Det er rent faktisk det, der ville ske, hvis det her lovforslag blev gennemført, hvilket jeg absolut ikke håber det bliver.

Hvad sker der, hvis en arbejdsgiver siger: »Jeg vil gerne prøve at lave en ny, spændende produktion; jeg håber, det går. Men jeg er nødt til at have mulighed for, hvis det ikke går, at sige: O.k., så lukker vi.«? Det vil man ikke have mulighed for her, medmindre man kan betale tre måneders løn, efter at man har opgivet det projekt. Jeg tror, at mange arbejdsgivere vil sige: »Jamen det tør vi ikke, ganske enkelt. Vi har ikke råd til at satse så stort ud over det, vi ellers ville satse. Det er jo tre måneders ekstra løn til de arbejdstagere, vi ville ansætte til den ekstra arbejdsindsats eller den ekstra produktion, vi ønskede at lave.«

Jeg synes nok, at man har glemt én meget væsentlig ting, når man taler om tryghed for arbejdstagere: Man har glemt det, der hedder tryghed for arbejdsgivere – for, at de også kan komme ud af det igen, så de har en fair mulighed for at prøve noget, for at sætte ny produktion i gang. Det vil efter dette forslag blive alt, alt for risikabelt.

Jeg er bange for – det er jeg ikke den eneste her i dag der er – at det vil skabe færre nye arbejdspladser. Ingen ledige vil få mulighed for at blive ansat i det, der hedder ny produktion. Det har dog ellers været mit indtryk her i Folketinget, at de fleste af de politiske partier har kæmpet for, at vi fremmer ny produktion mest muligt, således at vi også kan få eksporten i gang. Men det kan jeg se at Socialdemokratiet ikke går ind for nu.

Fremskridtspartiet er imod begge forslag.

Glønborg (KRF):

Tidligere på dagen havde jeg lejlighed til at udtrykke Kristeligt Folkepartis anerkendelse af fagbevægelsens indsats for arbejdstagerne.

De foreliggende forslag giver mig anledning til at gøre opmærksom på, at der også er grund til at takke for arbejdsgivernes medvirken til gode, ordnede forhold på vore arbejdspladser.

Generelt mener jeg, at vi i Danmark har dygtige og ansvarsbevidste arbejdstagere og arbejdsgivere, og at det er særdeles vigtigt for erhvervslivet og dermed for hele samfundsøkonomien og vor fælles velfærd, at de to parter på arbejdsmarkedet finder hinanden og holder sammen i gensidig respekt.

Det lyder jo pænt og tilforladeligt med to forslag, der handler om tryghed i ansættelsen. Men der er et stort men, og jeg vil gerne illustrere det med noget, en af mine gode venner fortalte.

Hans far var god gammel socialdemokrat, arbejdstager, fagforeningsmedlem igennem mange år. Min gode ven fortalte, at faderen en dag havde sagt til ham: Der er én ting, du skal huske, bette Erik, og det er, at når du kommer på en arbejdsplads, så skal det være sådan – og det skal også præge det, du gør på arbejdspladsen – at der skal være noget til virksomheden, for hvis ikke der er noget til virksomheden, så bliver der heller ikke noget til dig.

Den respekt for, at virksomheden skal kunne leve, for at der kan være nogen mening i at være arbejdstager, er tilsyneladende en by i Rusland i de to forslag. De er så ensidige, når de snakker om tryghed. Jeg er helt enig med Fremskridtspartiets ordfører i, at her mangler netop den dimension: trygheden set fra arbejdsgiverside.

Når vi lader organisationerne på arbejdsmarkedet forhandle, glemmer de aldrig nogen sinde, at den anden part også er der og skal være der, for at der kan være nogen mening i forhandlingerne. Det er kun herinde blandt politikere, man bevæger sig så teoretisk, at man udelukkende ser sagen fra den ene side og foregiver at ville skabe tryghed for den ene side.

Det lyder så pænt, og det er måske også derfra, man skal hente sine stemmer. Det er måske det, man er ude efter. Der er ingen mening i at stille ensidige krav op glemmende, at man også skal se på sagen fra erhvervslivets, virksom-